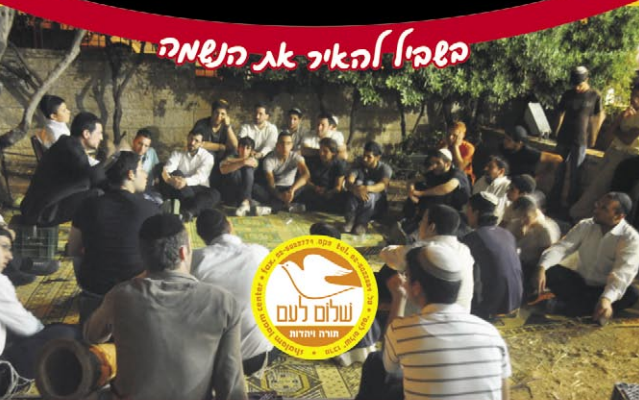

אנחה הרים אגורה ויהי רצו

שלוש לעם

הלהיט של
בני הנוער

הספוא האיר אג הנשמה

גיליון שבועי להעמקת התודעה היהודית בקרב הנוער

בהכונת גדולי התורה שליט"א

כולם באים

תמונות ורישמים
מפעילות תורנית לנוער ברחבי הארץ

ערב גיבוש חוויתי ומרגש בחצר ישיבת עץ החיים" לאור המדורה ולצלילי שירה מרגשת התאחדו נשמות באחדות נפלאה של ערב מרתק שהשאיר טעם של עוד ונקודות למהשבה

מעוניין לקבל את הגיליון במייל באופן קבוע?

פנה אלינו: shalomlm@zahav.net.il

ארגון "שלוש לעם" בנושאות גדולי התורה שליט"א מפעיל: מסגרות ליסוד ופעילויות מגוונות לנוער ישיבה תורנית לצעירים | שיעורים והרצאות לגברים ונשים | שירות ייעוץ וטיפול חינוכי כנסים ופעילויות | ארגון "בנות חיל" לבנות חוגי בית | הכוונה לישיבות | סיוע לקהילה סמינרים וימי עיון ביהדות | שיעורי תורה

גיליון זה יוצא לאור על ידי

תורה ויהדות
שלום לעם

שני עמותות גבריות שיריאל (ניר) 5-037849-58
רחוב בני ברית 18 ירושלים
טל': 02-5022771 | פקס: 02-5022881
דוא"ל: shalomlm@zahav.net.il

קודם נבדוק את עצמנו

"אתה מוזמן למשפט ביום שלישי הקרוב!"

ההודעה הקצרה שנתלתה על דלת ביתו של החלבן, הסעירה את רוחו. הוא היה איש ישר, שהתנהג תמיד בנאמנות ובמוסריות. אך פעם לא רימה, שיקר או גנב. הוא גם לא שתה לשוכרה בשעות הבוקר, דבר האסור על פי החוק בכפר. הוא לא ידע למה מזמינים אותו למשפט.

אבל האופה ידע.

האופה היה רגיל לקנות חמאה וגבינה מהחלבן המקומי והשתמש בהם לאפיה. יום אחד עלה בו החשד שגושי החמאה שהחלבן מוכר לו שוקלים פחות מקילו, למרות שהחלבן מצהיר שכל גוש שוקל קילו בדיוק, לא פחות ולא יותר.

האופה החליט לבדוק את העניין, ובמשך תקופה הוא שקל בעקביות כל גוש של חמאה שקנה מהחלבן, והוא אכן גילה שגושי החמאה שוקלים פחות מקילו, לפעמים 900 גרם, לפעמים 950, ופעם אחת אפילו 800.

האופה היה נזעם. "מורמים אותי" הוא אמר לאשתו בכעס, "אני לא אשתוק על זה". הוא ניגש אל השופט המקומי והתלונן על מעשיו של החלבן. "חייבים להעמיד אותו לדיון!" אמר החלבן, "אי אפשר לאפשר לו לרמות את כל תושבי הכפר. אנשים סומכים עליו".

עוד באותו היום תלה שליח של בית המשפט המקומי הזמנה לדיון על פתח ביתו של החלבן.

החלבן הגיע לבית המשפט רועד ונפחד. הוא מעולם לא ראה את בית המשפט, ומעולם לא דיבר עם השופט שהטיל אימה על כל תושבי הכפר.

"אני מניח שיש לך משקל מדויק במחלבה?" פתח השופט את הדיון.

- "לא, כבודו!" אמר החלבן, "אין לי משקל".

- "אז איך בדיוק אתה שוקל את החמאה שאתה מוכר לאופה? האם אתה סתם כך מחליט שזה קילו?!" הרעים השופט בקולו.

- "חס וחלילה, אדוני השופט. אני איש ישר, לעולם לא עלה על דעתי לעשות דבר כזה. פשוט מאוד, בניתי לעצמי מין משקלי מאזניים, כאלו שאתה צריך לשים משקולת בצד אחד כדי שתאזן את החמאה שבצד השני".

השופט הנהן בראשו בהבנה, והחלבן המשיך:

"בכל יום כשאני בא לשקול את החמאה עבור האופה אני מניח בצד השני של המשקולת כיכר לחם של קילו שאותה אני קונה בבוקר מהאופה, וכך אני יודע כמה חמאה עלי לתת לו כדי שיצא קילו בדיוק".

השופט חזר על דבריו של החלבן: "אתה בעצם אומר לנו שכמות החמאה שאתה נותן שווה למשקל הכיכר שהאופה נותן לך".

דברים של נחמה

בשבת זו, שאחרי תשעה באב אנו קוראים בהפטרה את נבואת הנחמה של ישעיהו הנביא הקורא: "נַחֲמוּ נַחֲמוּ עַמִּי, יֹאמְרוּ אֲלֵהֶיכֶם".

מתאים איפה להביא שני סיפורים של נחמה מתוך דברי חז"ל על חכמי התורה בדור שאחרי החורבן.

פעם הלכו יחדיו חכמי המשנה רבן גמליאל, רבי אלעזר בן עזריה, רבי יהושע ורבי עקיבא, הם היו רחוקים מהעיר רומא מרחק גדול של מאה ועשרים מיל, אך קולות השוק ההומה של רומא עלו וגברו על המרחק הגדול הזה והגיעו לאוזניהם של החכמים.

הם מיד ערכו בלבם השוואה על תפארתה של רומי מול חורבנה של ירושלים ופרצו בבכי סוער. אולם הופתעו לראות את רבי עקיבא מחייך.

"למה אתה שמח?" שאלו אותו החברים.

- "ואתם, למה אתם בוכים?" החזיר להם רבי עקיבא בשאלה.

- "אנחנו בוכים כי אנחנו רואים את עובדי האלילים הללו שמחים ומאושרים, חיים בשקט ובשלווה. ואילו בית המקדש שלנו, משכנו של הקדוש ברוך הוא, חרב ושרוף. ואיך לא נבכה?!"

אמר להם רבי עקיבא: "וזו בדיוק הסיבה שאני שמח. אם אנחנו רואים את עובדי האלילים זוכים לטובה ושלווה, עלינו לדעת שלנו מחכה משהו הרבה יותר טוב. 'אם לעוברי רצונו כך, לעושי רצונו על אחת כמה וכמה', אנחנו רק צריכים לחכות בסבלנות".

וסיפור נוסף עם אותם החכמים שהיו עולים יחדיו לירושלים החרבה. כשהגיעו להר הצופים וראו את החורבן הנוראי, קרעו את בגדיהם בצער. כשהגיעו להר הבית ראו שועל יוצא מהמקום שבו היה קודש הקודשים ופרצו בבכי סוער. ושוב היה רבי עקיבא מחייך.

"ועכשיו למה אתה שמח?" שאלו אותו החברים.

- "ואתם, למה אתם בוכים?" החזיר להם רבי עקיבא שוב בשאלה.

- "אנחנו בוכים כי קשה לנו לראות את המקום שאיש לא היה נכנס בו מלבד הכהן הגדול ביום הכיפורים, ועכשיו שועלים מהלכים בו. איך לא נבכה?!"

אמר להם רבי עקיבא: "זו הסיבה שאני שמח.

ישנו פסוק שמחבר יחד שני נביאים משני תקופות שונות. הפסוק אומר(ישעיה ח): וְאֶעֱיֵדָה לִי עֲדִים נְאֻקָּנִים אֶת אוֹרֵהָ הַפֶּתַח וְאֶת זַכְרֵיהָ בְּן יֶבְרָכְיָהוּ.

מה הקשר בין אוריה שהיה בבית מקדש ראשון לזכריה שהיה בתחילת בית המקדש השני?

אלא שיש קשר בין נבואתם של שני הנביאים הללו:

אוריה מתנבא על החורבן: לָכֵן בְּגָלְלֶכֶם צִיּוֹן שְׂדֵה תַחְרָשׁ, וִירוּשָׁלַם עֵינֵי תִהְיֶה, וְהָר הַבְּצִיַת לְבָמוֹת יִעַר".

זכריה מתנבא על הגאולה: כֹּה אָמַר ה' צְבָאוֹת, עוֹד יִשְׁבּוּ עַמְּךָ וְזָקְנֹת בְּרַחְבוֹת יְרוּשָׁלַם, וְאִישׁ מִשְׁעַנְתּוֹ בְּיָדוֹ קָרַב יָמִים.

עד שלא התקיימה הנבואה הראשונה, לא הייתי בטוח שתתקיים הנבואה השנייה. אבל כעת שאנחנו רואים כמו עינינו את הנבואה הראשונה בהתגלמותה, הר הבית החרב הפך משכך לשועלים, אני בטוח שיום יבוא ותתקיים גם הנבואה השנייה על בנינה ותפארתה של ירושלים. ועל כך אני שמח".

יהי רצון שנזכה במהרה לגאולה שלימה.

(עפ"י תלמוד בבלי מסכת מכות דף כד)

למה זה בחינם?

בחינם. הכול בחינם. רק תבואו ללמוד.

שיעורים, הרצאות, דרשות. מה שתרצו, רק תבואו, אין דמי הרשמה, אין צורך ברכישת מוני, צריך פשוט לבוא וללמוד תורה.

איך זה יכול להיות?

למה אין שיעורי חינם באנגלית? למה אין הרצאות חינם בהיסטוריה? למה אין לימודי חינם בפזיקה? למה?

יש לנו תשובה, אבל לפני כן סיפור עתיק שמקורו בספרו של רבי יעקב כולי ב"ילקוט מעם לועז".

ידיד נעורים של המלך הגיע לבקר בעיר הבירה, הוא הגיע מאחת המדינות הרחוקות הנמצאות תחת חסותו של המלך, ועבר מסע ארוך ומפרך כדי לפגוש בידידו הטוב היושב על כסא המלוכה.

המלך היה מאושר לראות אותו. הוא ערך לכבודו קבלת פנים מפוארת, הוא כיבד אותו בכבוד שרק יחידים זוכים לו, ונתן לו להתגורר בארמון במשך כל הימים שבהם שהה בעיר הבירה.

הם בילו שעות רבות ביחד בזיכרונות נעורים ובסיפורי חיים, וכשהגיע הזמן להיפרד נפל המלך על צווארו של ידידו, חיבק אותו בחום ובאהבה. "אתגעגע אליך", אמר המלך ואז הוא שלף את חרבו והושיט אותה לידידו. הייתה זו חרב עשויה זהב טהור, מפוסלת בעיטורים עדינים ומשובצת ביהלומים ואבני חן, ועליה סמל הממלכה.

"לא אוכל לקבל זאת, אדוני המלך", אמר הידיד בבהלה אל מול המתנה היקרה, "זוהי חרב המלכות האישית שלך, איני יכול לקבל אותה".

- "שלי היא!", הכריז המלך, "אתה ידיד אמת שלי, אתה חלק ממני,

אתה ראוי לה!"

נפרדו הידידים לשלום. והאיש חזר לארצו.

בדרכו חזרה עצרו אותו פקידי המכס וביקשו לבדוק את חפציו, לראות אם יש משהו שצריך לשלם עליו מס. הם שלמו את חרבו של המלך מתוך התרמיל ונשימתם נעתקה מול האור שהפיצה חרב הזהב.

מאחור עמד איש שהיה לו תחביב, הוא היה אוסף כלי נשק. חדר העבודה שלו היה מלא בכלי נשק מסוגים שונים, חרבות, קשתות, פגיונות, רובים, ואפילו תותח אחד קטן. בתיק הגב שלו הוא החזיק חרב קצרה ועתיקה, הרכש החדש לאוסף שלו. רגליו תופפו בעצבנות, הוא פחד מסכום המכס שיוטל עליו. עכשיו כשחרב הזהב הפיצה את אורה, עמד האיש דרוך, הוא רצה לראות מה סכום המס שיטילו הפקידים על האיש שלפניו, ולפי זה ידע גם הוא להיערך למס שלו שבודאי יהיה נמוך יותר, בכל זאת אין זו חרב מזהב.

הפקידים התבוננו בהערצה בחרב הנוצצת, הם הפכו אותה מכל צדדיה ואז הבחינו בסמל הממלכה החרות על ידית החרב, הם קדו קידה עמוקה, הושיטו את החרב חזרה לאיש ושלחו אותו לדרכו בלי לגבות פרוטה.

האיש מאחור היה מאושר. הנה כמו עיניו ראה שלא שלא גובים כלום עבור חרב. ולכן הוא היה מופתע כשהפקיד הטיל על החרב שלו מס לא קטן.

"למה? למה אתם גובים ממני מס? כמו עיני ראיתי

הרשו"ת לשאול

הכן שלנו חזר בגשופה והוא
אגרמק מאגעו, הוא נמנע מאכאבו הביא אחרת שלנו שומרים
על כשרות (הוא טוען שזה לא אמהדיני), הוא מסרב לעזור לנו בכל
מיני נוחקים (ביטול גירה, וכו'), וככלל הוא עושה לנו פסימ קיצוניים
שנוחים לנו ולא משמחננו משה רבה. אני שמחה מאוד שהיא עוזרת לנו
העקומה שלו שאומרת שהוא איננו מתוך בחירה. אבל אני מקיימת שמה
פה לא הסדר. האם אני צודקת? ואיך אפשר להסביר לו את זה?

קודם כל הערכתנו על הדברים הכנים הנאמרים מתוך אהבה
וכאב גם יחד. העובדה שיש לבנך את הכוח לעשות דברים
בכוחות עצמו מעידה על אופי חזק ובריא, ובודאי שלך כאמא
יש חלק בדבר.
ולעצם השאלה.

בוודאי שיש לדון בכל מקרה לגופו. אך מתוך
מכתבך עולה תחושה חזקה של החמצה.
נשמע מתוך הדברים שתיארת שיש כאן משהו
לא בסדר. חזרה בתשובה והתקרבות להשם
ולתורתו היא משהו שאמור להאיר את החיים
ולא להעיב עליהם. התורה מלמדת דרך חיים
ולא התנתקות מן החיים.

גם אם בנך בחר לו דרך מתוך בחירה והבנה, והוא עומד על
עקרונותיו, עדיין הוא נותר מחויב לעולם שמסביבו. אסור לו

ששחררתם את האיש שלפניי בלי לשלם אפילו פרוטה, והייתה לו חרב
מזהב, אני ראיתי!"

- "תבין", הסביר לו הפקיד, "לחרב שלך יש ערך נקוב. אנחנו יודעים
מתי יצקו אותה, אנחנו יודעים כמה שווה חרב שכזו. ואתה משלם
את המס הראוי לה. אבל האיש שלפניך החזיק בחרבו של המלך, הוא
קיבל במתנה את חרבו האישית של המלך. איך נוכל להעריך את חרבו
של המלך בכסף? כל ערך שנקבע לה יפחית מערכה האמיתית. איך נוכל
לקבוע מחיר לחרב ששמו של המלך חקוק עליה?"

התורה היא של הקדוש ברוך הוא, מלך מלכי המלכים. ולכן מלמדים
אותה בחינם.

בפרשה זו נזכרים דבריו של משה, מורה התורה הגדול ביותר:
"רְאֵה לִפְדֹתִי אֶתְכֶם חֲקִים וּמְשֻׁפָּטִים כְּאִשֶּׁר צִוִּי ה' אֱלֹהֵי..."
ומכאן, מתוך דבריו של משה למדו חכמים (נדרים לו ע"א):
"מה אני בחינם, אף אתם נמי בחינם!"

כלומר, הקדוש ברוך הוא מלמד אותנו את תורתו בחינם, ואף אנו
מלמדים את התורה בחינם. וכך נפסקה ההלכה שתורה מלמדים
בחינם, ולא משלמים על כך פרוטה.

וכאן אנחנו שואלים:

האם אין בכך זילות? האם זה לא הופך את התורה למשהו זול מדי
שמחלקים אותו חינם? מדוע על לימודי מדעים ומקצועות גובים הון,
ועל לימוד תורה כלום?

והתשובה נמצאת בסיפור הקודם: איך אפשר להעריך את התורה
בכסף, כמה נשלם עבור לימוד דבריו של הבורא שנתן לנו את תורתו,
אם נעריך זאת בכסף רק נמנע מערכה האמיתית. היא שווה הרבה יותר
ממה שכסף יכול להעניק.

בית המדרש

שאלות וסוגיות מבית המדרש

גשם של שטרות (שאלה מס' 56)

צהרים של יום חם ויבש בירושלים, ולפתע בכיכר הדוידקה מתקדרים השמים ומבול של שטרות מתעופף מראש גג מרכז כלל.

על הגג עומד איש המשליך חבילות גדולות של שטרות כסף (ששייכים לו) אל הרחוב. השטרות מתעופפים לכל עבר, ועוברי האורח אצים רצים לתפוס את השלל. ממשרדי הבניין יוצאים אנשים מעוגבים חנוטים בחליפות מהודרות ורצים אחר שטרות הכסף.

השטרות נפלו על המדרכות ועל הכביש, על סככות החנויות, לתוך מרפסות הבתים ולכל מקום אפשרי. והעוברים והשבים קפצו וטיפסו, העפילו למרפסות, עלו אל סככות החנויות, והורידו את השטרות.

וכמובן שפרצו גם ויכוחים:

א. גברת כהן ראתה שני בחורים צעירים שולחים את ידם אל תוך המרפסת שלה ושולפים משם שטרות בסך 800 שקלים. היא צועקת לעברם: "זה שלי! זה שלי! זה נפל במרפסת של הבית שלי! אבל הם צוחקים ואומרים: "זה של המשוגע מלמעלה, הוא חילק לכל מי שתופס. ואנחנו תפסנו!"

ב. אדון ראובן רואה נערה צעירה מטפסת על גג המכונית המסחרית שלו ולוקחת את כל השטרות שהיו שם, משהו כמו ארבע מאות שקלים.

"אני חושב שזה היה על המכונית שלי", הוא אומר בעדינות, "לא היה לך זכות לעלות לשם ולקחת".

קניית

הכפלנו את הסכום!

שלושה זוכים

בכל הגרלה!

בתלושי קנייה

בסך 600 ש"ח

כל תשובה מדקה בהשתתפות בהגרלה
המשתתפות על פי התקנון

ל מה שרצית לשאול ולחשוב...

לפגוע בכס או לנהוג בחוסר כבוד.

המצב שאת מתארת הוא בעייתי, וכפי שאת עצמך מרגישה שיש כאן משהו קיצוני, אם כי בהכרח שדרך התורה היא קיצונית ביחס לאורח חיים חילוני, אבל עדיין אפשר לחזור בתשובה ולהמשיך לכבד את ההורים, ואולי דווקא זהו מצב שבנים רבים מתחילים לכבד את ההורים שעד כה זכו לבזו. אפשר להתקרב להשם ועדיין לעזור לאבא ואמא הזקוקים לעזרה. אדרבה, עזרה זו מתוך תודעה של מצוות כיבוד הורים היא דרך נוספת להתקרב להשם ומצוותיו.

עליכם להידבר אתו, להסביר לו את תחושותיכם, להראות לו את המקומות שבהם ההתנהגות שלו אינה הגיונית, ולעזור לו למצוא את הדרך לשמור על עקרונותיו מבלי לפגוע ומבלי להיפגע. תתפלאי, אבל לא פעם דברים שנראים לנו מוזרים ומשונים, אם רק נשמע את הצד שכנגד נגלה שזה הרבה יותר פשוט ממה שחשבנו.

ואם ההידברות אינה עוזרת, כדאי לדבר עם הרבנים שהבחור עומד אתם בקשר, הם בודאי ישמחו לעזור ולהביא את הבן היקר לאיזון. וגם אנחנו נשמח לעזור אם יש צורך, צוות רבני "שלום לעם" ישמח לדבר עם הבן ולנסות לעזור ככל האפשר. צרי קשר עם משרדי שלום לעם.

02-5022881

שאלות ניתן להפנות לי: Shalomlaam@gmail.com

ג. גם בעלי החנויות מתווכחים עם האנשים שטיפסו על הסככות וטוענים, "זה נפל על הסככה שלנו, זה שייך לנו!".
גם אתם הייתם רוצים להיות שם בוודאי. איך הייתם נוהגים. מה הייתם עושים. ומה אתם חושבים שראוי לעשות. כתבו לנו.

מקורות לעיון והרחבה: בבא מציעא דף י"א ע"א במשנה - היה צבי רץ כדרכו. ובגמרא שם - חצרו של אדם קונה לו. ודף י"א ע"ב - אמר רבי יוחנן והוא שרץ אחריהם. שולחן ערוך חושן משפט - סימן רס"ח סעיפים ג-ד.

כתבו לנו shalomlaam@gmail.com או לפקס 02-5022771. (כתבו שם מלא, גיל, כתובת, טלפון, מקום לימודים) **והשתתפו בהגרלה הגדולה על שלושה תלושי קנייה בשווי 600 ש"ח כל אחד,** (השתתפות בהגרלה מגיל 14 ומעלה).

תשובה לשאלה מס' 54 - חייב לתרום

תקציר השאלה: בערב התרומה שנערך בקרב קבוצה של אנשי עסקים, הפציר מיקי במיסטר ברנר לתרום למטרה מסוימת. הוא העמיד אותו במצב לא נעים ודחק אותו לפינה כך שמיסטר ברנר היה חייב לתרום, הוא חתם על צ'ק בסך 10,000 ₪. כשמיקי הלך לפדות את הצ'ק גילה לו הפקיד כי בחשבון של מיסטר ברנר יש רק 6,000 ₪ ולכן אי אפשר לכבד את הצ'ק. מיקי גילה יצירתיות והפקיד מכיסו 4,000 ₪ על חשבונו של מיסטר ברנר, ואז פדה את הצ'ק כשהרווח שלו הוא 6,000 ₪. כשנודע הסיפור למיסטר ברנר הוא נזעק, וטוען כי נתן בכוונה צ'ק על סכום שאין לו כיסוי, ולא התכוון לשלם את הסכום, והמעשה שעשה מיקי הוא לדעתו גזל. מה הדין?

תשובה בקצרה: א. אסור היה למיקי ללחוץ יותר מידי על העשיר. ב. נראה שמיקי חייב להחזיר את הכסף שלקח בעורמה מהעשיר.

תשובה בהרחבה: במסכת בבא בתרא (דף ח') עוסקת הגמרא במעלת הצדקה, וכותבת שגבאי הצדקה של העיר רשאים למשכן מנכסיו של העשיר כדי להביא אותו לתת צדקה לעניי העיר. אמנם, בודאי שלא לכל מטרה אפשר לאלץ את העשיר לתרום, ורק לצורך חלוקת מזון לעניי העיר שזו חובתם של תושבי העיר ואחריותם של גבאי הצדקה, מותר לנהוג כך, אך לא לגבי מטרת אחרות שאינן בקטגוריה זו.

ועל גבאי צדקה שמאלץ אנשים שאינם עשירים לתרום מעבר ליכולתם קוראת הגמרא את הפסוק: "ופקדתי על כל לחצי" שעתידי הקב"ה להיפרע ולהעניש את גבאי הצדקה המלחיצים את האדם לתרום שלא כפי יכולתו.

בגמרא במסכת בבא מציעא ישנו סיפור על אמימר, מר זוטרא, ורב אשי, שלושה חכמים, שהגיעו לבקר בבוסתנו של מרי בר איסק. האריס שעבד בבוסתן קידם את פניהם והגיש להם תמרים ורימונים מפירות הבוסתן. אמימר ורב אשי אכלו, אך מר זוטרא לא אכל, הוא חשש אולי האריס עושה זאת על דעת עצמו ללא רשותו של בעל הבית.

לאחר כמה דקות הגיע מרי בר איסק, בעל הבית, ראה את הפירות ושאל את האריס: "מדוע לא הבאת לחכמים מהפירות המשובחים יותר?".

אמימר ורב אשי ראו בכך אות להסכמתו של בעל הבית למעשיו של האריס ושאלו את מר זוטרא: "ועכשיו מדוע אינך אוכל? הרי ראית שבעל הבית מסכים".

מר זוטרא הסביר להם שהוא חושש שבעל הבית אמר את מה שאמר רק בגלל שהתבייש להוכיח את האריס בפניהם. אבל בעצם הדבר נעשה שלא ברצונו.

ומדבריו של מר זוטרא נלמד שיש בהחלט מקום לחשוש אולי דבר מה ניתן רק מחמת הבושה, אבל בעצם אין זו נתינה בלב שלם ואין ליהנות ממנה.

לאור זאת נוכל להסיק שמיקי נהג שלא כראוי כשהלחץ את מיסטר ברנר, מכמה סיבות:

א. מיסטר ברנר אינו בהכרח עשיר.

ב. מיקי אינו גבאי צדקה, אך אחד לא מינה אותו לכך.

ג. המטרה לא הייתה מזון לעניי העיר.

ד. יש מצב של נתינה מתוך בושה שאינה נתינה בלב שלם.

ומכאן שהמהלך שעשה מיקי היה פסול ונראה שעליו להחזיר את הכסף.

לתשומת לב: השאלות והתשובות נועדו אך ורק לעיון ולהיכרות עם הסוגיות, אך לא לשם פסיקת הלכה המצריכה ביורר של כל פרט לעומקו.

ההגרלה הבאה תיערך בכ"ח באלול (17.9)

הפזם זה יבוא אחריו! סלף!